

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci

žalobce: **Ing. K. L.**
A., M.
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2016, sp. zn. 009735/2015/KUSK/3,
č. j. 009735/2015/KUSK-DOP/BOU,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 14. 10. 2016, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, sp. zn. 009735/2015/KUSK/3, č. j. 009735/2015/KUSK-DOP/BOU (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 12. 2014, č. j. 151-35070/2014, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 298/2016 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl žalobcovy námitky proti záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče a provedený záznam 12 bodů ke dni 29. 1. 2014 potvrdil.

2. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost podkladů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí vydaných v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřijatelné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
3. Žalobce dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení totiž není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím; v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlí správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. O to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
4. Konkrétně žalobce namítá, že z pokutového bloku musí být zřejmé, zda došlo k přestupku na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle přestupkového zákona. Dále musí být jasné, k jakému přestupku mělo dojít: z údaje „červená“ či „jízda na červenou“ není jasné, zda byla porušena povinnost se řídit světelnými signály, pokyny policisty či nějakou dopravní značkou (a jakou), a navíc taková dikce neodpovídá vymezení povinnosti v zákoně o silničním provozu. Stejně tak nepostačí popis „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, neboť je třeba odlišit porušení § 4 písm. c), § 18 odst. 3, popř. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno. Tyto vady žalobce vytýká pokutovým blokům ze dne 10. 11. 2011 a 7. 5. 2013. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, podle něhož je sice v blokovém řízení užívání strohých a zkratkovitých formulací přípustné, avšak i přesto je nezpůsobilý takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ výše uvedených pokutových bloků.
5. Konečně žalobce namítá porušení principů dobré správy, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se lhůtami, které mu stanoví zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce zpochybňuje výchovný efekt rozhodnutí, které je vydáno po 5 letech od dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil ve vztahu k pokutovým blokům žádné konkrétní námitky, a to ani před správním

orgánem I. stupně, ani v odvolání. V odvolání pouze žalobce tvrdil, že případá v úvahu nikoli zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než žalobce. Nepředložil o tom však žádný důkaz, přestože se v případě zpochybnění přestupku přesouvá důkazní břemeno na něj (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37). Detailní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům uvádí až v žalobě, tedy poté, co řízení bylo koncentrováno. Žalovaný má přitom za to, že spáchání přestupků žalobcem, za které mu byly započteny body, bylo dostatečně prokázáno.

7. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že předmětem správního řízení je rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Jinými slovy byl žalovaný povinen zkoumat pouze otázku, zda byl záznam bodů proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda byl za jednotlivé přestupky zapsán správný počet bodů. Naopak není oprávněn posuzovat zákonnost a správnost těchto rozhodnutí, neboť ta se u pravomocných rozhodnutí presumuje, nejsou-li soudem zrušena jako nezákonná nebo prohlášena za nicotná. Žalovaný není oprávněn činit si o (ne)zákonnosti rozhodnutí (pokutových bloků) vlastní úsudek, a proto v napadeném rozhodnutí přezkoumal jen to, zda byl zápis bodů proveden na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem, a také se vypořádal s odvolacími námitkami. Tento postup je zcela v intencích řízení o námitkách, které nepředstavují další řádný opravný prostředek proti jednotlivým pokutovým blokům.
8. Jde-li o žalobcem vytýkané formální vady pokutových bloků, odkazuje žalovaný na prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně pokutové bloky přezkoumal a shledal je způsobilými pro záznam bodů, a na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný vypořádal nekonkrétní odvolací námitky a dospěl k témuž závěru. Klíčové je zejména to, že pokutový blok žalobce podepsal. Konečně žalovaný shrnuje, za spáchání jakých přestupků byl žalobce shledán vinným.
9. Žalovaný s ohledem na uvedené argumenty navrhuje zamítnutí žaloby a současně žádá přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony.
10. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 9. 6. 2014 správní orgán I. stupně datoval a téhož dne žalobci osobně předal oznámení o tom, že ke dni 29. 1. 2014 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dne 12. 6. 2014 podal žalobce námitky proti všem záznamům bodů s tím, že ve věci dochází k přípravě podnětů k zahájení přezkumného řízení ve vztahu k rozhodnutím vydaným v blokovém řízení. Poté, co byly zmocněnci žalobce zaslány do datové schránky listiny ze správního spisu, a on požádal o přerušení řízení, správní orgán I. stupně přerušil řízení do 30. 10. 2014 po dobu projednání podnětů k provedení přezkumných řízení v dané věci. Souběžně si správní orgán I. stupně vyžádal kopie pokutových bloků souvisejících s jednotlivými oznámeními.
11. Součástí spisu jsou proto jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení i kopie pokutových bloků o spáchání přestupku:
12. Podle oznámení Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha III, dopravního inspektorátu, ze dne 14. 11. 2011 žalobce dne 10. 11. 2011 porušil § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu, neboť se neřídil pokynem policisty k zastavení vozidla. Podle pokutového bloku ze dne 10. 11. 2011 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a čísly řidičského a občanského průkazu) pokuta

uložena za přestupek podle „§ 125c/1F5 zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 8:00 hodin na ulici Lovosické u č. o. 11 v Praze 9 s tím, že jako přestupkové jednání bylo uvedeno „*neřídil se pokynem policisty k zastavení vozidla*“. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, kterou na místě nezaplatil, a to vše stvrdil svým podpisem.

13. Podle oznámení Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru služby dopravní policie, oddělení silničního dohledu, ze dne 9. 5. 2013 žalobce dne 7. 5. 2013 porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, neboť v Povrlech na silnici I/62 mu byla naměřena (po odečtení tolerance radaru) rychlost 134 km/h v úseku, kde byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/h. Podle pokutového bloku ze dne 7. 5. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem řidičského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c/1/F/3 zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání popsanému jako „X“ došlo v 16:44 hodin v Povrlech na silnici I/62. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč, kterou na místě zaplatil, a to vše stvrdil svým podpisem.
14. Správní spis obsahuje i další rozhodnutí o spáchání přestupků žalobcem ve dnech 18. 4. a 28. 5. 2011 (překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 44 km/h a 24 km/h; uložen mj. zákaz řízení na dobu 8 měsíců; 5 bodů) a dne 27. 2. 2012 (překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 17 km/h; 2 body), která se do limitu 12 bodů započítávala, a dále výpisy z evidence přestupků a evidence bodů, z nichž vyplývá, že žalobce se dopouští přestupků na úseku silničního provozu opakovaně a dlouhodobě, a to zejména v podobě častého a výrazného překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Postupně od roku 2008 nasbíral již 23 bodů, celkem 8 bodů mu bylo v průběhu doby odečteno na základě nespáchání přestupku v průběhu 12 měsíců, popř. na základě absolvování školení bezpečné jízdy.
15. Následně pak správní orgán I. stupně po vyrozumění žalobce o možnosti se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, již nevyhověl další žádosti žalobce o přerušení řízení v souvislosti s návrhem na obnovu řízení o přestupku spáchaném dne 27. 2. 2012 (žalobce uváděl, že mezi spácháním přestupku a zastavením policisty převzal řízení od jiné osoby) a vydal rozhodnutí ze dne 17. 12. 2014, jímž námitky žalobce zamítl jako nedůvodné a záznam 12 bodů ke dni 29. 1. 2014 potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí zhodnotil vedle rozhodnutí o přestupku i každý z pokutových bloků, poukázal na konkrétnost v nich uváděných údajů i podpis žalobce pod pokutovými bloky a dospěl k závěru, že záznamy bodů byly provedeny na základě pravomocných rozhodnutí od oprávněných orgánů správně a zcela v souladu se zákonem.
16. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal s argumentací, že správní orgán I. stupně nezajistil veškeré způsobilé podklady pro vydání rozhodnutí, zejména si neopatřil veškeré podklady v podobě pokutových bloků, neboť nelze vycházet pouze z oznámení o spáchání přestupku. V důsledku toho se v řízení nepodařilo postavit najisto, že přestupky spáchal právě žalobce, neboť stále existuje nikoli zcela nemožná verze, že přestupky spáchal někdo jiný než právě on. Pokutové bloky pak musí být řádně vyplněny a musí v nich být jasně uvedeno místo spáchání přestupku, jiné rozhodné skutečnosti a popis přestupku odpovídající příloze zákona o silničním provozu. Popis „R“ či „nepřipoután BP“ neodpovídá této příloze. Správní orgány jsou navíc v souladu se zásadou právní jistoty povinny posuzovat stejné případy stejně a v tomto směru žalobce odkázal na obdobné zrušující rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Dále podotkl, že správní orgán I. stupně nesprávně cituje právní předpisy (střídavě pro ně užívá různých zkratk

a za zkratkou Sb. píše pouze tečku, ačkoli správně má po této zkratce následovat tečka a čárka).

17. Dne 19. 9. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že po procesní stránce řízení proběhlo korektně a žalobce nebyl žádným způsobem krácen na svých účastnických právech. Žalovaný dále posoudil a přezkoumal jednotlivé záznamy bodů včetně dvou žalobcem napadaných pokutových bloků a neshledal žádnou nezákonnost postupu při záznamu bodů. Veškeré body byly zaznamenány zcela v souladu s přílohou zákona o silničním provozu a skutkovými podstatami přestupků, které byly v pokutových blocích dostatečně popsány. Veškeré pokutové bloky obsahují nezbytné náležitosti požadované § 85 odst. 4 přestupkového zákona a prokazují, že se žalobce jednotlivých přestupků dopustil. Pokud jde o zápis právních norem, ten sice vykazuje drobné nedostatky, avšak ty nezpůsobují nepřezkoumatelnost nebo nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Podaný podnět žalobce k zahájení přezkumného řízení a návrh na povolení obnovy řízení nemá vliv na řízení o námitkách, neboť předběžnou otázkou ve smyslu § 57 odst. 1 správního řádu může být pouze otázka, o které dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. S žalobcem předkládaným rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vyjádřil žalovaný nesouhlas a poukázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, který zkratkovitě vyjádření v podkladech pro zápis bodů připouští, jsou-li dodrženy zákonné náležitosti. Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 6. 10. 2016.
18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalobce se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
19. Podle § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
20. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobitých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Správní orgán I. stupně tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal pokutové bloky (tato jeho povinnost ostatně vyplývá

z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.

21. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 přestupkového zákona. Podle odst. 4 tohoto ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3, nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
22. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 přestupkového zákona) přímo na místě. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013-58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku) vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.
23. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010–81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 [přestupkového zákona]. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“*
24. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky a odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků, a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal rozhodné pokutové

bloky, přičemž k jejich náležitostem se i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí obecně (vzhledem k chybějící konkrétní odvolací argumentaci v tomto směru) vyjádřil na straně 4 závěrem, že mají všechny zákonem vyžadované náležitosti. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil (a to způsobem co do míry obecnosti odpovídajícím zcela obecné odvolací námitce), přičemž dospěl k závěru, že jsou způsobilým podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Napadené rozhodnutí tudíž nelze v této souvislosti považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání odvolací námítky), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného (pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost) byl také souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu. Co do rozsahu přezkumu nespátňuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který žalobce ilustroval přiložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Tato námitka je proto nedůvodná.

25. Dále žalobce namítá, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Soud proto přezkoumal žalobcem zmíněné pokutové bloky, o které se jeho bodové hodnocení opírá, přičemž neshledal důvod odchýlit se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. v každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. [přestupkového zákona]. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. v určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a [přestupkového zákona], který stanoví porušenou povinnost.“*
26. K přestupkům ze dnů 18. 4. 2011, 28. 5. 2011 a 27. 2. 2012, o nichž bylo rozhodnuto rozhodnutím, popř. příkazem Magistrátu města Děčín žalobce nic neuvádí, soud se jimi proto nezabývá.
27. Z pokutového bloku ze dne 10. 11. 2011 vyplývá, že se žalobce jako řidič automobilu registrační značky X v čase „10. 11. 2011, 8:00 HOD“ na místě „LOVOSICKÁ, PRAHA 9, ČO. 11“ „NEŘÍDIL POKYNY POLICISTY K ZASTAVENÍ VOZIDLA“. Popis skutku spolu s právní kvalifikací ve formátu „§ 125c/1F5 zák. č. 361/2000 Sb.“ ve spojení

s odkazem na „§ 4B Z. Č. 361/2000 Sb.“ jsou plně srozumitelné a neponechávají ve svém kontextu žádné pochyby o tom, kdy, kde a jakého přestupku se žalobce dopustil. Označení místa spáchání přestupku konkrétní ulicí a číslem orientačním přilehlé budovy vylučují závěr, že by přestupek nebyl spáchán na pozemní komunikaci a jednoznačně definují sankcionované jednání žalobce. V takové situaci není důvodu uvádět kilometráž komunikace. Není ani pravdou, že by skutek byl popsán jen slovem „červená“ a odkazem na „§70/2a z.č. 361/2000 Sb.“, jak žalobce tvrdí. S ohledem na identifikaci žalobce veškerými klíčovými osobními údaji včetně čísla občanského a řidičského průkazu a jeho podpis pod pokutovým blokem lze prakticky vyloučit i možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než žalobce. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována funkcí, jménem a služebním číslem, takže je jednoznačně identifikovatelná. Soud tedy uzavírá, že také tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

28. Z pokutového bloku ze dne 7. 5. 2013 vyplývá, že žalobce jako řidič automobilu registrační značky X v čase „16'44“ na místě (silnici) „1/62 POVRLY“ se dopustil přestupku zapsaného jako „R 90/139/134“. Popis skutku spolu s právní kvalifikací ve formátu „§ 125c/1/F/3 zák. č. 361/2000 Sb.“ ve spojení s odkazem na „§ 18/3 z. č. 361/2000 Sb.“ jsou i přes použití žalobcem kritizovaných zkratk srozumitelné a neponechávají ve svém kontextu žádné pochyby o tom, kdy, kde a jakého přestupku se žalobce dopustil. Označení místa spáchání přestupku konkrétní silnicí, která není dálnicí nebo silnicí pro motorová vozidla, a současným odkazem na § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu vylučují závěr, že by přestupek nebyl spáchán na pozemní komunikaci, že by v daném místě byl vyšší rychlostní limit než 90 km/h nebo že by byl přestupek spáchán překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci. S přihlédnutím k odkazu na § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, který stanoví skutkovou podstatu přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 30 km/h a více, a údajům v ustálené zkratce o naměřené rychlosti 139 km/h v místě maximálně povolené rychlosti 90 km/h, která po odečtení možné odchylky rychloměru odpovídá prokázané rychlosti 134 km/h, je jednoznačně definováno sankcionované jednání žalobce. Není pravdou, že by právní kvalifikace uvedená v pokutovém bloku byla chybná ani tvrzení, že pokutový blok popisuje skutek slovem „rychlost“. Neuvedení kilometráže pozemní komunikace není v daném případě na závalu, neboť s ohledem na přesné časové určení nehrozí záměna za jiný skutek, ostatně žalobce ani neuvádí, že by téhož dne byl v daném místě a čase pokutován v rozporu se zásadou *ne bis in idem* za tentýž skutek vícekrát. S ohledem na identifikaci žalobce veškerými klíčovými osobními údaji včetně čísla řidičského průkazu a jeho podpis pod pokutovým blokem lze prakticky vyloučit i možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než žalobce. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována jménem a služebním číslem, takže je jednoznačně identifikovatelná. Soud tedy uzavírá, že také tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
29. Soud tudíž shrnuje, že žalobní body vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, soud konstatuje, že v nich správní orgány hodnotily pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá posuzovat pokutové bloky rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší

správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech lidí před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný – postupující v souladu se zákonem a judikatorní praxí – postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.

30. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podpisem pokutového bloku aproboval jeho správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje. Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. Jakkoli v praxi bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat, není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, a přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl, anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku.
31. Posledním žalobním bodem pak žalobce namítá porušení principů dobré správy v důsledku toho, že žalovaný nepostupoval v souladu se lhůtami, které mu pro rozhodování stanoví správní řád.
32. Soud dává žalobci za pravdu, že žalovaný nedodržel lhůtu stanovenou v § 71 správního řádu, a porušil tak ustanovení § 90 odst. 6 správního řádu, aniž by bylo ze správního spisu zřejmé, proč k nedodržení lhůty došlo, avšak samo nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, protože nemá vliv

na zákonnost jeho výroku. Právní řád v souvislosti s nečinností správních orgánů nabízí zvláštní prostředky ochrany, které mohl žalobce využít, pokud se cítil nadměrnou délkou odvolacího řízení dotčen. Ani tento žalobní bod proto soud nevyhodnotil jako důvodný.

33. Soud v závěru ještě konstatuje, že žalobcem podaná žaloba obsahovala v převážné většině velmi obecně vymezené žalobní body bez dostatečné míry individualizace a vztahu ke konkrétnímu případu. Soudu je známo, že zástupce žalobce používá v podstatě formalizované typy žalob se stále stejnými návrhy důkazů, a proto chce soud zdůraznit závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, podle něž *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty.“* Nejen že žalobní body žalobce vymezil velmi obecně, ale často ani neměly podklad ve skutkovém stavu a ve správním spise a navíc obsahovaly odkazy na skutkové okolnosti ze zcela jiných případů, jež jsou naprosto irelevantní pro toto soudní řízení. Nebylo tak mnohdy důvodu se k nim blíže vyjadřovat, neboť se skutkové situace daného případu zjevně nedotýkají. Z tohoto důvodu také soud neprováděl dokazování k žalobě přiloženými pokutovými bloky a rozhodnutími, neboť se týkaly osob odlišných od žalobce a zcela jiných skutků. Je tak nutno zkritizovat praxi zástupce žalobce, soudu známou z úřední činnosti při projednávání dalších věcí, který využívá totéž znění žaloby pro skutkově odlišné případy.
34. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. července 2018

JUDr. Milan Podhrázký, PhD., v. r.
předseda senátu